

и ела) - са по-малко от преведените философски стихотворения - Pieseň mojej piesni (*Песен на песента ми*), K vrcholu (*Към върха*), Azda (*Може би*), Videnia (*Видения*), Stúpanie (*Възход*), Raz prídeš (*Ще дойдеш ти*), Slová, Dve duše, Stav blaženosti (*Нирвана*), Toma, Duch priania (*Духът на възжелението*), V hodine modrej hmly (*В часа на синята мъгла*), Polnočný víchor (*Среднощен вихър*), Pieseň človeka (*Песента на човека*). Така още при първото си по-голямо представяне на словашки Яворов е показан в пълнотата на цялостното му творчество.

Верността към оригинала характеризира подхода на Ян Кошка и при самото превеждане на стихотворенията. Той си разрешава малко преводаческа свобода и следва изцяло образната система и смисъла на Яворовия текст. В повечето стихотворения преводачът запазва непроменен или превежда буквално първия им стих, което определя до голяма степен как “ще върви” по-нататък целият превод. В *Dve pekné oči* например Кошка успява да намери адекватна форма за всички елементи - огледална ритмичност, музикалност, звукова и графична симетрия - изграждащи въздействието на това “еталонно” стихотворение, като само на едно място се отклонява от образната система на оригинала, срв.:

Dve pekné oči

Dve pekné oči. A duša dieťaťa
v dvoch pekných očiach: - a hudba - svetlo hrá
nad nízke túžby upiata...

Ruky sa v bázni modlia,

dieťa,

ruky sa v bázni modlia.

Vášne a nepohodlia

zastrú tú nehu krehkú

závojom hanby, hriechu.

Závojom hanby, hriechu, nezastrú nehu krehkú

vášne a nepohodlia.

Ruky sa v bázni modlia,

dieťa,

ruky sa v bázni modlia...